

УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Попова Олександра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 12 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ в редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“» від 5 жовтня 2005 року № 2939–IV

м. Київ
20 липня 2021 року
№ 101-1(II)/2021

Справа № 3-109/2021(248/21)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровської Галини Валентинівни – головуючої, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Попова Олександра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 12 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) в редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“» від 5 жовтня 2005 року № 2939–IV (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 4, ст. 52).

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Попов О.В. із клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 22, 46 Конституції України (конституційність) положення частини четвертої статті 12 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (далі – Закон № 3551) в редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“» від 5 жовтня 2005 року № 2939–IV (далі – Закон № 2939).

Згідно з частиною четвертою статті 12 Закону № 3551 в редакції Закону № 2939 „учасникам бойових дій пенсії або щомісячне довічне грошове утримання чи державна соціальна допомога, що виплачується замість пенсії, підвищуються в розмірі 25 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність“.

Відповідно до частини четвертої статті 12 Закону № 3551 в редакції до внесення змін Законом № 2939 „учасникам бойових дій пенсії або щомісячне довічне грошове утримання чи державна соціальна допомога, що виплачується замість пенсії підвищуються в розмірі 150 процентів мінімальної пенсії за віком“.

Із матеріалів справи вбачається, що Попов О.В. звернувся до Миколаївського окружного адміністративного суду з позовом до Головного управління Пенсійного фонду у Миколаївській області (далі – головне управління) про визнання протиправною бездіяльності головного управління щодо невиплати йому як учаснику бойових дій підвищення до пенсії у розмірі 150 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, та зобов'язання головного управління перерахувати та виплатити йому як учаснику бойових дій пенсію з урахуванням підвищення у розмірі 150 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність.

Миколаївський окружний адміністративний суд рішенням від 13 серпня 2020 року у задоволенні позову відмовив, мотивуючи тим, що Попову О.В. встановлено та виплачується пенсія як учаснику бойових дій з урахуванням підвищення у розмірі 25 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, відповідно до частини четвертої статті 12 Закону № 3551 у редакції Закону № 2939.

П'ятий апеляційний адміністративний суд постановою від 17 лютого 2021 року рішення Миколаївського окружного адміністративного суду від 13 серпня 2020 року залишив без змін.

Верховний Суд ухвалою від 24 березня 2021 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Попова О.В. на рішення Миколаївського окружного адміністративного суду від 13 серпня 2020 року та постанову П'ятого апеляційного адміністративного суду від 17 лютого 2021 року як такою, що подана на судові рішення, що не підлягають касаційному оскарженню.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що внесення Законом № 2939 змін до частини четвертої статті 12 Закону № 3551 шляхом зменшення розміру підвищення пенсії „зі 150 до 25 процентів“ не відповідає приписам статей 3, 8, 22, 46 Конституції України, а тому, на його думку, внаслідок застосування судами оспорюваних положень Закону № 3551 в редакції Закону № 2939 порушено гарантовані Основним Законом України право на соціальний захист, а також принцип верховенства права, заборону на звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої

статті 77); конституційна скарга має містити конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Попов О.В., стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону № 3551 в редакції Закону № 2939, цитує окремі положення Конституції України та рішення Конституційного Суду України. Однак Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Основного Закону України та юридичних позицій Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Отже, Попов О.В. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Попова Олександра Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 12 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ в редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“» від 5 жовтня 2005 року № 2939–ІV на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**